

Gelsomino

în țara mincinoșilor

Traducere din italiană
de Vlad Russo

ARTHUR

Gelsomino răspunde la apel, bagă un gol și se descurcă frumușel.....	7
Vecinilor să nu le dai de știre că glasul tău coace pere-n neștiere	14
Cu Gelsomino asistați apoi la nașterea unui pisoi	20
Pe scurt și cam pe dinafară despre a mincinoșilor țară	30
Şchiopino află din pură întâmplare că Giacomone peruci o sută are	38
După un discurs nepotrivit, Şchiopino se lasă priponit	45
Unde Şchiopino, fără ezitare, învață cotoii să miaune tare.....	52
Bananito, pictor nu prea vestit, lasă penelul și-nșfacă un cuțit.....	64
Gelsomino cântă la subsol cu ruinatul maestru Domisol.....	70
Gelsomino susține un recital cu Domisol, maestru nu tocmai domol.....	77
Când pictorul a-și face meseria poate, lucrurile frumoase devin adevărate	85

Unde Șchiopino citește ziarul și la ultima pagină îl cuprinde amarul.....	97
În țara minciunilor adevărul e boala nebunilor.....	102
Unde veți auzi cum a dat roade povestea lui Pilade-care-nu-șade	113
Bananito ajunge la-nchisoare și cu creionu-și face de mâncare	127
Bananito, ministru pus de rege, cade-n dizgrație, se-nțelege	134
Aici, la sfârșit, Șchiopino își află un rost și redevine desenul care a fost	142
Ne luăm adio, aşa cum se cade, de la Pilade-care-nu-șade	152
Gelsomino cântă pe bune în fundal; urmează o fugă și-un mare scandal.....	158
Gelsomino, cu melodii necazone, îl pune pe fugă și pe Giacomone	168
Ca totul să se-ncheie cu un regal, Gelsomino face să iasă meci egal	178
 Cântecele lui Gelsomino	
Minciunile.....	185
Oare câți pești se află-n mare?	186
Cina și prânzul	187

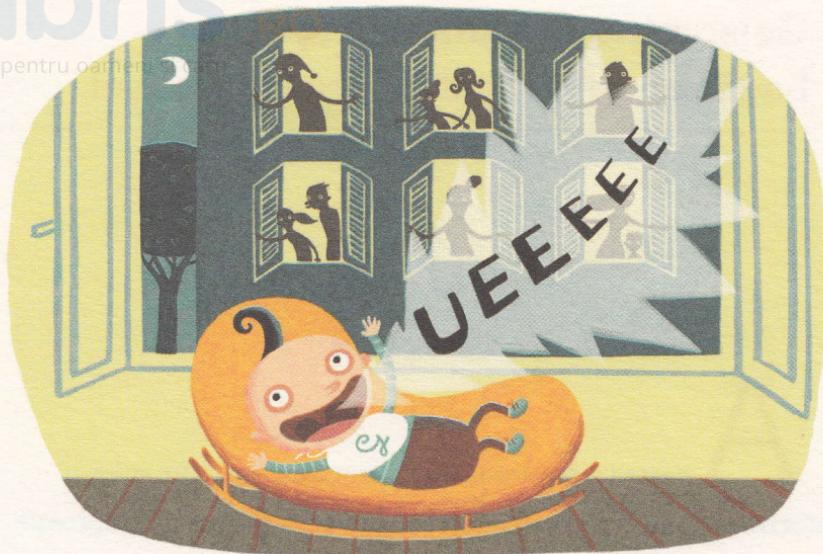
Numele.....	188
Resp Ala-bala-portocalărti.....	189
Povestea unui măgar	190
Ziarul pisicilor.....	191
Curcubeul	193
Glumă.....	194
Părul alb.....	195
Pâinea.....	196
Proverbele lui Gelsomino.....	197
Buzunarele lui Gelsomino	198
Povestea rechinului-ciocan	199
Cântecel englezesc	200
Alt cântecel englezesc	201
Al treilea cântecel englezesc.....	202
Cântecel de Crăciun	203
Joaca de-a „dacă“	205
Giovannino Pierdevară	206

A

ceasta e povestea lui Gelsomino, aşa cum mi-a istorisit-o chiar el, iar eu ascultând-o pe toată am surzit aproape de tot, deși mi-am îfundat în urechi o jumătate de kilogram de vată. Fiindcă, într-adevăr, glasul lui e atât de strident, încât chiar când vorbește în șoaptă – vorba vine! – îl pot auzi până și pasagerii avioanelor cu reacție la zece mii de metri altitudine deasupra nivelului mării și al capului lui Gelsomino.

Astăzi, a devenit un tenor renumit de la un capăt la altul al globului și poartă un nume de artist răsunător și cam pompos, pe care nu merită să-l amintesc aici, fiindcă l-ați citit probabil de o sută de ori în ziar. Gelsomino e numele lui de copil, și cu numele acesta o să apară în povestea noastră.

Așadar, a fost odată un băiețel obișnuit, ba chiar poate ceva mai mititel decât ceilalți, dar care de la primele țipete s-a dovedit a avea un glas nemaipomenit.

Când s-a născut, oamenii din satul lui s-au trezit în toiul nopții, crezând că se auzeau sirenele de la fabrici care-i chemau la lucru: dar era doar Gelsomino care plângea ca să-și încerce vocea, aşa cum fac toți copiii abia născuți. Din fericire, învăță repede să doarmă de seara până dimineață, cum fac toți oamenii de treabă, afară de ziariști și de paznicii de noapte. Primul tipăt îl trăgea la ora șapte fix: exact ora la care oamenii doreau să fie treziți ca să meargă la lucru. Așa că sirenele au devenit inutile și au și fost lăsate să ruginească.

Când a împlinit șase ani, Gelsomino s-a dus la școală. Învățătorul făcu apelul și, ajungând la litera *g*, spuse:

— Gelsomino.

Res — Prezent! răspunse plin de entuziasm noul elev.

Se auzi o explozie, mii de cioburi căzură pe jos: tabla se făcuse
țăndări.

— Cine a aruncat cu piatra în tablă? întrebă învățătorul,
întinzând mâna spre nuielușă.

Niciun răspuns.

— Mai fac o dată apelul, spuse învățătorul.

Și, într-adevăr, reîncepu de la litera *a*, și la fiecare nume întreba:

— Tu ai aruncat cu piatra?

— Nu eu. Nu eu, răspundeau copiii speriați.

Când ajunse la litera *g*, Gelsomino se ridică și el în picioare
și răspunse sincer:

— Nu eu, domnule...

Dar n-apucă să rostească „învățător”, că geamurile de la
fereastră avură aceeași soartă ca și tabla. De data asta
învățătorul fusese cu ochii în patru și era sigur că niciunul din
cei patruzeci de elevi nu folosise prăstia.

— O fi fost cineva de afară, trase el concluzia, unul din strengarii
care în loc să vină la școală aleargă după cuiburi de păsărele. Dar
las' că-l prind eu, îl iau de urechi și-l dau pe mâna poliției.

În dimineață aceea, asta a fost tot. În dimineață următoare,
învățătorul făcu din nou apelul și ajunse la numele lui
Gelsomino.

— Prezent! răsunse eroul nostru, privind în jur foarte mândru

că se află la școală.

Trosc! îi răsunse fereastra. Geamurile, înlăuite de
îngrijitorul școlii cu o jumătate de oră înainte, căzuseră tăndări
în curte.

— Ciudat, spuse învățătorul, catastrofele au loc întotdeauna
când ajung la numele tău. Am înțeles, băiete: ai un glas prea
strident, un glas care produce în aer un val ca un ciclon. Dacă nu
vrem să se dărâme școala și tot satul, va trebui ca de azi înainte
să vorbești în șoaptă. Ai înțeles?

Gelsomino, îmbujorat de rușine și încurcat nevoie mare,
încercă să protesteze:

— Dar, domnule învățător, eu n-am făcut nimic!

Trosc! îi răsunse tabla cea nouă, pe care îngrijitorul o luase
din magazie chiar în dimineața aceea.

— Uite dovada, conchise învățătorul. Și, văzând că pe fiecare
obraz al sărmanului Gelsomino lunecau câte două lacrimi
enorme, coborî de la catedră, se apropiere de băiat și-l mânăgăie
părintește pe creștet:

— Ascultă-mă, fiule: cu un glas ca al tău, te așteaptă mari
neplăceri sau un viitor strălucit. Până una-alta, ar fi bine să-l
folosești cât mai puțin. De altfel, tăcerea e de aur.

Din ziua aceea, Gelsomino trecu prin chinurile iadului: la
școală, ca să nu mai provoace alte incidente, își îndesa o batistă

în gură, dar chiar și aşa glasul lui răsună atât de tare, că toți colegii trebuiau să-și astupe urechile. Învățătorul îi punea cât mai puține întrebări. De altfel, Gelsomino era un elev model, iar învățătorul era încredințat că știe să răspundă la toate. Acasă, după prima pățanie (povestind la masă ce se întâmplase la școală, făcuse țăndări douăsprezece pahare), i se interzise cu desăvârșire să mai deschidă gura.

Ca să se răcorească, trebuia să iasă afară și să se ducă hăt, departe de sat: în pădure, la malul lacului, pe câmp. Când se încredință că e singur și destul de departe de geamurile consătenilor, se lungea pe pământ, cu gura în jos, și se punea pe cântat. După câteva minute, solul dădea în clopot: cărtițe, omizi, furnici, toate animalele care trăiesc pe sub pământ fugneau căre-ncontro pe kilometri jur-împrejur, crezând că vine un cutremur.

O singură dată uită Gelsomino de prudență obișnuită. Era într-o duminică, iar pe terenul de sport se juca un important meci de fotbal. Gelsomino nu era mare amator, dar încetul cu încetul meciul îl înfierbântă. La un moment dat, echipa din sat, susținută de strigătele înfocate ale suporterilor, trecu la atac. (Eu nu prea știu ce înseamnă „a trece la atac“, fiindcă habar n-am de fotbal: sunt lucruri pe care Gelsomino mi le-a povestit exact cu aceste vorbe, dar voi, dacă citiți gazetele sportive, veți înțelege.)

— Dă-i înainte! Înainte! strigau deci suporterii.

— Înainte! strigă și Gelsomino din toate puterile.

Exact în clipa aceea, extrema stângă dădu o pasă către centrul înaintaș; dar, la jumătatea traectoriei, văzură toți cum mingea, împinsă de o forță nevăzută, deviază și intră în plasa porții adverse, trecând printre picioarele portarului.

— Gol! strigă multimea.

— Ce șut! comentă cineva. Ați văzut ce efect a luat? Calculat la milimetru. Are ăsta un picior de aur!

Gelsomino, liniștindu-se, pricepu însă că o făcuse boacănă. „Nu-ncape îndoială că golul l-am dat eu, se gândi el, cu puterea glasului meu. Trebuie să tac din gură, altfel ce se va alege de meciul ăsta? Ba chiar... ba chiar trebuie să dau un gol și pentru ceilalți, ca să se restabilească egalitatea.“

Și, într-adevăr, după pauză se ivi prilejul. Când fotbalistii din echipa adversă erau în atac, Gelsomino trase un tipăt care băgă mingea în poarta consătenilor săi. I se rupea inima, se înțelege. Chiar și după atâtia ani, povestindu-mi întâmplarea, Gelsomino a adăugat:

— Mai bine mi-aș fi tăiat un deget decât să bag golul ăla, dar trebuie să-o fac.

— Altul în locul tău ar fi făcut totul ca să învingă echipa la care ține.

Altul da, dar nu și Gelsomino: el era drept și cinstit ca apa limpede de izvor. Și aşa a crescut până ce a devenit un Tânăr, nu

foarte înalt, la drept vorbind, ba chiar mai degrabă scund decât
înalt, mai degrabă slab decât gras, un tip făcut parcă să poarte
acel nume, un omuleț care s-ar fi cocoșat de tot sub povara unui
nume mai greu. Nu mai era elev de o bună bucată de vreme,
acum era un țăran în toată puterea cuvântului, și aşa ar fi rămas
și n-ar fi fost de istorisit nicio poveste mai deosebită despre el,
dacă n-ar fi avut pățania pe care o veți afla imediat.